

10+4 ηθοποιοί που «έλαμψαν» με τις ερμηνείες τους τη φετινή σεζόν 01 Ιουνίου 2018

 tospirto.net/theater/news/33729

Θέατρο | Νέα

Δείτε ποιοι ηθοποιοί ξεχώρισαν στις θεατρικές σκηνές.

Σιγά σιγά τελειώνει η φετινή θεατρική σεζόν. Και το γράφουμε αυτό μ' έναν σχετικό ενδοιασμό, καθώς ο Ιούνιος μπήκε, το Ελληνικό Φεστιβάλ σήκωσε αυλαία κι εμείς ακόμη έχουμε στις ατζέντες μας κι άλλες πρεμιέρες να περιμένουν!

Κάνοντας έναν σύντομο απολογισμό ανάμεσα στις χιλιάδες θεατρικές παραστάσεις που παρουσιάστηκαν φέτος στις θεατρικές σκηνές της Αθήνας κι όχι μόνο, επιλέξαμε τις ερμηνείες που δημιούργησαν ιδιαίτερη αίσθηση και ξεχώρισαν.

Ο **Χρήστος Λούλης** δεν έπαιξε απλώς τον Διόνυσο στις **«Βάκχες»** που σκηνοθέτησε ο Αρης Μπινιάρης στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, «έγινε» ο Διόνυσος. Ο έμπειρος ηθοποιός καθήλωσε με την υποκριτική του άνεση αφομοιώνοντας ως Διόνυσος ένα vibe που «έφερε» όλες τις ποιότητες ενός ροκ σταρ. Κινησιολογικά, εκφραστικά, φωνητικά είναι ένα «άγριο θηρίο» που ναι, δεν υπάρχει επιλογή παρά να υποκύψει κανείς στη βαρβαρική λατρεία του.

Η **Φιλαρέτη Κομνηνού** έδωσε μία μεστή ερμηνεία στη **«Γρανάδα»** που σκηνοθέτησε ο Γιάννης Καλαβριανός στο Από Μηχανής Θέατρο, αναδεικνύοντας για άλλη μια φορά το σπουδαίο της ταλέντο. Σταθερή και ουσιαστική απέδωσε ερμηνευτικά με τον καλύτερο τρόπο τον ρόλο - κλειδί που επωμίστηκε, απέφυγε τεχνηέντως το μελό και χάρισε στιγμές απόφιας συγκίνησης.

Εντυπωσιάζει με την υποκριτική του δεινότητα και με τον τρόπο που μπορεί και ελίσσεται μέσα στις περσόνες που υποδύεται. Ο λόγος για τον **Γιάννη Κότσιφα** που στον ρόλο του φωτογράφου **Γιάλμαρ Έκνταλ** στην **«Αγριόπατια»** του Ιψεν, που σκηνοθέτησε ο

Δημήτρης Τάρλου στο θέατρο Πορεία, έδωσε άλλη μία σημαντική ερμηνεία. Ως ιψενικός ήρωας ξεχώρισε και μαγνήτισε, καθώς κατόρθωσε να εμποτίσει το ρόλο του με έντονα, εσωτερικής δυναμικής, φαρσικά στοιχεία. Αυτά ακριβώς τα στοιχεία αποδόμησαν πέρα ως πέρα τον χαρακτήρα του, που ενώ αρχικά φάνταζε δυναμικός σύζυγος, πατέρας και επαγγελματίας, σταδιακά αυτό-αποκαλύφθηκε και κατέληξε ολόγυμνος μπροστά στα μάτια μας ως ένας αδύναμος ανθρωπάκος πνιγμένος μέσα στο τραγικό προσωπικό του «ζωτικό ψεύδος».

Ο **Γιώργος Μιχαλακόπουλος** στο ρόλο του ηλικιωμένου Εβραίου αντικέρ Γκρέγκορι Σόλομον στο **«Τίμημα»** που σκηνοθέτησε η Ιωάννα Μιχαλακοπούλου μας υπενθύμισε γιατί κάθε του επιστροφή στη σκηνή αποτελεί γεγονός και γιατί σηματοδοτεί ένα από τα μεγάλα κεφάλαια του ελληνικού θεάτρου. Ανάλαφρος, τραγικά είρων και με στιγμές ωραίας εσωτερικότητας διαχειρίζεται με δεξιοτεχνία την πλούσια μανιέρα του και στα 80 του χρόνια δηλώνει βροντερά «παρών».

Ο **Μανώλης Μαυροματάκης** στις **«Επαναστατικές μεθόδους για τον καθαρισμό της πισίνας σας»** που σκηνοθετεί ο Σαράντος Γεώργιος Ζερβουλάκος στην **Πειραματική Σκηνή του Εθνικού** εκπλήσσει με την πολυεπίπεδη ερμηνεία του. Ρεαλιστικός κι άκρως αυθεντικός στον βασικό/κεντρικό ρόλο του Αντωνάκη κατορθώνει να αναδείξει όλες τις πτυχές του χαρακτήρα όχι μόνο του ήρωά του, αλλά και του νεοέλληνα γενικότερα.

Η **Μαρία Ναυπλιώτου** έφτασε στην κορυφαία - μάλλον- ερμηνεία της καριέρας της ως Μπλανς Ντιμπούα στο **«Ένα τραμ που το έλεγαν Πόθος»** του Τενεσί Ούιλιαμς (Δημοτικό Θέατρο Πειραιά) που σκηνοθέτησε ο Μιχαήλ Μαρμαρινός. Στη σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά βλέπουμε την απόλυτα τραγική φιγούρα της εκπεσούσας αριστοκράτισσας του αμερικανικού Νότου που «δε θέλει ρεαλισμό, θέλει μόνο μαγεία» και προσπαθεί απελπισμένα να χειραγωγήσει τους γύρω της για της την χαρίσουν. Η Μπλανς της Ναυπλιώτου και του Μαρμαρινού διεκδικεί, αγωνίζεται, ψεύδεται, κλαίει, κραυγάζει και τελικά υποτάσσεται «στην ευγένεια των αγνώστων», μετά από 2,5 ώρες μίας «θύελλας που χτυπά στο κέντρο των συναισθημάτων του κοινού. Εξίσου σημαντική η ερμηνεία της στο **«Μετά την Πρόβα»**, όπου και διακρίθηκε για το πάθος με το οποίο αποτύπωσε την υστερία και το υπαρξιακό άγχος του πρωταγωνιστή/ηθοποιού, το φόβο του εκτοπισμού από το θέατρο - που συνάμα σημαίνει και τον εν ζωή εκτοπισμό.

Ο **Γιώργος Χριστοδούλου** «έλαμψε» υποκριτικά στον **«Αρίστο»** που σκηνοθέτησε ο **Γιώργος Παπαγεωργίου** στο Θέατρο του Νέου Κόσμου. Σαν χαμαιλέοντας έμπαινε κι έβγαινε στους πολλαπλούς του ρόλους δίνοντας σάρκα και οστά στα πρόσωπα που συνδέονταν με τον Παγκρατίδη. Δύο από τις καλύτερες στιγμές της παράστασης του ανήκουν: στο ερμηνευτικό του κρεσέντο ως παρακρατικός περιπτεράς που κάνει μαύρο στο ξύλο τον πεινασμένο Αρίστο, αλλά και στην τελευταία σκηνή ως Αρίστος, λίγο πριν η θανατική του καταδίκη εκτελεστεί, λίγο πριν ψελλίσει το «Μανούλα μου, είμαι αθώος».

Εξαιρετικός ο **Νίκος Ψαρράς** ως μέθυσος και αφελής Ιβάν στον **«Φάρο»** του Κόννορ ΜακΦέρσον που σκηνοθέτησε ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης. Στην καλύτερη μέχρι τώρα υποκριτική του στιγμή φόρτισε με υπέροχη φυσικότητα και τόνους ελαφράδας τη φιγούρα του μπρουτάλ ήρωά του και δικαίως απέσπασε το θερμό χειροκρότημα του κοινού.

Εντυπωσιακή και φρενήρης η ερμηνεία της **Ελλης Τρίγγου** στο ρόλο της Κασσάνδρας που σκηνοθέτησε ο Θάνος Σαμαράς στον **«Ευαγγελισμό της Κασσάνδρας»**. Η νεαρή ηθοποιός κατανόησε εποικοδομητικά, όχι μόνο το κείμενο του Δημητριάδη, αλλά και την οπτική του σκηνοθέτη της. Σαν Κασσάνδρα γοήτευσε, προβλημάτισε, μαγνήτισε, «απορρόφησε» μοναδικά την ασφυκτική σχεδόν κινησιολογία που της επέβαλλε ο σκηνοθέτης, και την εξέφρασε με υποκριτική άνεση σαν να αποτελεί τη δεύτερη φύση της.

Εξέπληξε υποκριτικά ο **Γιώργος Τριανταφυλλίδης** στην παράσταση **«Η Λάμψη μιας ασήμαντης νύχτας»** που σκηνοθέτησε η Ελένη Σκότη. Ο νεαρός ηθοποιός στο έργο του Κόννορ Μακφέρσον ενσάρκωσε τον Ντοκ, ένα περιθωριακό άνεργο τύπο, με μια ερμηνεία που έβριθε από ρεαλισμό και «έλαμψε» υποκριτικά, καθώς κατάφερε κάτι εξαιρετικά δύσκολο: έδωσε σε μία φιγούρα που άνετα θα μπορούσε να αποδοθεί ως καρικατούρα, μία υπόγεια δυναμική φορτίζοντάς της στο έπακρο συγκινησιακά.

Ο **Θανάσης Ραφτόπουλος** έδωσε μία συγκλονιστική ερμηνεία στον ρόλο του Λάκου, του δούλου του Πότζο (Παναγιώτης Παπαϊωάννου), στο ατμοσφαιρικό **«Περιμένοντας τον Γκοντό»** που σκηνοθετεί ο **Γιάννης Αναστασάκης** στο Βασιλικό Θέατρο. Στο μεγαλύτερο μέρος της παράστασης ο νεαρός ηθοποιός στέκεται μουγγός μ' ένα απλανές και απόκοσμο βλέμμα και υπακούει πειθήνια στις εντολές του αφέντη του. Υπακούει υποτακτικά, ακόμη κι όταν τον διατάζουν να στοχαστεί. Τότε απαγγέλλει με μία ανάσα έναν απίστευτα πομπώδη και επαναληπτικό λόγο, έναν χαοτικό καταϊγισμό λέξεων που μοιάζει άλλοτε φιλοσοφικός, άλλοτε θρησκευτικός και άλλοτε επιστημονικός, χωρίς ωστόσο να είναι τίποτα από αυτά.

Η **Μαριάνθη Παντελοπούλου** έδωσε μια επίσης αποκαλυπτική -του ταλέντου της- ερμηνεία ως Μαρλένε στα **«Πικρά Δάκρυα της Πέτρα Φον Καντ»** που συ-σκηνοθέτησαν η Κορίνα Βασιλειάδου και ο Χάρης Πεχλιβανίδης στο φουαγιέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών. Ο ρόλος της βουβός και διαρκώς παρών. Απόλυτα υποτακτική, η Μαρλένε ανέχεται κάθε είδους εξευτελισμό από την Πέτρα Φον Καντ (Αγγελική Παπαθεμελή), έχει αποδεχτεί πως θα ζει μία ζωή μέσα στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, δείχνει ανίκανη να πάρει οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Η νεαρή ηθοποιός, ωστόσο, «μιλά» μέσα στη σιωπή της πιο δυνατά απ' όλους τους ηθοποιούς. Ο άριστος χειρισμός των κινησιολογικών εκφραστικών της μέσων, το διαρκώς παγωμένο της βλέμμα, αλλά και η μυστηριώδης αύρα που αποπνέει συνιστούν μία κυρίαρχη φιγούρα που μαγνητίζει.

Δεν μπορούμε να μην κάνουμε ιδιαίτερη μνεία στις ερμηνείες της **Ιωάννας Κολλιοπούλου και του Γιάννη Νιάρρου**, των νεαρών ηθοποιών που φέτος φόρεσαν την Καρφίτσα της Μελίνας Μερκούρη και τον Σταυρό του Δημήτρη Χορν αντίστοιχα. Οι δύο ηθοποιοί διακρίθηκαν με τις ρεαλιστικές και δυναμικές τους ερμηνείες στο **«Στέλλα Κοιμήσου»** του Γιάννη Οικονομίδη που από την επόμενη σεζόν θα μετακομίσει στο θέατρο Τζένη Καρέζη.

Γεωργία Οικονόμου